

Episodio 29

¿Es una Mitzvá emborracharse durante Purim?

Talmud Bavli, Meguilá 7b

אמר רבא מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום קם רבה שחטיה לרבי זירא למחר בעי רחמי ואחייה לשנה אמר ליה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי אמר ליה לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא	Raba dijo: los hombres están obligados a emborracharse durante Purim hasta que no reconozcan la diferencia entre el malvado de Haman y el bendito de Mordejai. [Se cuenta que cierta vez] Rabah y Rabi Zeira se reunieron para celebrar juntos el banquete de Purim. Ambos se emborracharon y Rabah degolló a Rabi Zeira. A la mañana siguiente Rabah pidió clemencia al cielo y [Rabi Zeira] revivió. Al año siguiente Rabah le dijo a Rabi Zeira: "Hazme el honor de compartir juntos la celebración de Purim". A lo que Rabi Zeira le contestó: "No en todo momento ocurren los milagros".
--	---

Tosafot

דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. [בירושלמי] ארורה זרש ברוכה אסתר ארורים
כל הרשעים ברוכים כל היהודים:

יסטרוב, בָּסָם א'

בָּסָם ch. same. Targ. Ex. XV, 25; a. fr.—*Part. pass.* בָּסָם, V. בָּסָם.

Pa. - 1 (בָּסָם) *to sweeten, season; trnsf. to make happy, to delight.* Targ. Y. Num. XVIII, 19. Targ. Ps. CXIX, 122; a. e.—Succ. 51^a; Arakh. 11^a לַבְּסוּמֵי קִלָּא *to sweeten the sound (by means of instrumental accompaniment).* —**2** *to embalm.* Targ. Y. Gen. L, 2; 26.—*Part. pass.* מְבַסֵּם. Targ. O. XXX, 25.

Ithpa. - אִיתְבַּסִּים,

Ithpe. - אִיתְבַּסִּים, contr. 1 (אִיבְסִים) *to be sweet, well-seasoned, prepared.* Targ. Job XXIV, 20. Targ. Y. Ex. XXX, 25 מִתְבַּשֵּׁם; a. e. —2) *to be embalmed.* Targ. Y. Gen. I, 3. —3) *to be cheerful, feel the wine;* cmp. בְּלוֹזְמָא. Snh. 38^a דְּאִיבְסוּיָם when they were feeling the wine. Sabb. 66^b. B. Bath. 73^b bot.—Meg. 7^b (=) מִיחִיב אִינֵשׁ לְבַסּוּמֵי וְכִי (v. Rashi a. l.) one must cheer himself up with wine &c. וב. איבסום they were feeling the wine (v. Rabb. D. S. a. l. note). [Targ. Cant. II, 5 אִתְבַּסִּים, v. סוֹס.]

ב'ט"ו

כִּי־צַד חוֹבֵת סְעֵדָה זֹה. שְׂיֵאכֹל בְּשָׂר וְיִתְקַן סְעֵדָה נְאֻה כְּפִי אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדוֹ. וְשׁוֹתָה יַיִן עַד שְׂיִשְׁתַּכֵּר וְיִרְדָּם בְּשִׁכְרוֹתוֹ. וְכֵן חִיב אָדָם לְשַׁלַּח שְׂתֵי מְנוֹת בְּשָׂר אוֹ שְׂתֵי מִינֵי תְּבַשִּׁיל אוֹ שְׂתֵי מִינֵי אֶכְלִין לְחִבְרוֹ שְׂנַאֲמֵר (אִסְתֵּר ט יט) "וּמְשַׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵיעָהוּ", שְׂתֵי מְנוֹת לְאִישׁ אֶחָד. וְכָל הַמְּרַבָּה לְשַׁלַּח לְרֵעִים מְשַׁבַּח. וְאִם אֵין לוֹ מִחֲלִיף עִם חֲבֵרוֹ זֶה שׁוֹלַח לְזֶה סְעֵדָתוֹ וְזֶה שׁוֹלַח לְזֶה סְעֵדָתוֹ כְּדֵי לְקַיֵּם וּמְשַׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵיעָהוּ:

אורח חיים תרצ"ה:ב'

חייב אינש לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי: הגה וי"א דא"צ להשתכר כל כך אלא שישתה יותר מלימודו (כל בו) ויישן ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהרי"ל) ואחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוין לבו לשמים